

RESSÒ DE LA PARAULA

Variacions sobre l'amor ressuscitat (XX)

Pel que venim dient, així com la vida sobre la terra no pot subsistir sinó sota la influència de la llum del sol, així l'amor ressuscitat no pot romandre en nosaltres, si no és sota la mirada amorosa de Déu. I com que aquesta mirada no s'esgota ni es cansa, és eterna, nosaltres podem seguir estimant. I encara que, segons diuen, la vida del sol és limitada (diuen que pot perdre un 10% en 6.000 milions d'anys), no així la mirada amorosa de Déu, que no s'extingirà encara que el sol s'apagui.

Però no només ens preocupa romandre, sinó també créixer en l'amor. Perquè sabem que l'amor, com la santedat, si no creix, mor. L'amor «immòbil», a més de ser un avorriment, no pot ser veritable amor. L'estabilitat en l'amor no és immobilitat.

Hem après moltes coses sobre l'amor en el contacte amb parelles. Vaig assistir a un casament, en el qual el nuvi va afegir a la fórmula de consentiment establerta aquestes paraules: «mentre l'amor duri...» Naturalment, aquell suposat amor no va durar més d'un any i mig i el matrimoni aviat es va trencar. Pel contrari, vaig sentir explicar a un pare de família, que portaria ja més de dotze anys casat, que vivia l'amor envers la seva esposa cada dia «com si fos una nova estrena», com si cada dia estrenés l'amor. És això possible?

Sempre ens colpegen les paraules de sant Pau:

I el que jo demano en la pregària és que el vostre amor s'ompli més i més encara, fins a vessar, de coneixement i de clari-vidència, perquè sapigüeu discernir allò que més convé. Així arribareu purs i sense ensopecs al dia que Crist ha de venir, plens dels fruits de justícia que rebem per Jesucrist, a glòria i lloança de Déu (*Fil 1,9-11*).

Solem dir que l'amor depèn del coneixement: estimem quan copsem el bé o la bellesa de l'altre i en gaudim amb la seva possessió. Segons aquest principi, arribat el moment en el qual creiem conèixer perfectament l'altre i que hem gaudit del seu atractiu, l'amor perd ja tota novetat i cau en el tedi, possible-ment fins a morir. L'amor ressuscitat és ben bé altra cosa. Com dona a entendre sant Pau, l'amor no només neix del coneixement i el gaudi de l'altre, sinó que també (sobretot) és una força de coneixement i descoberta de l'altre i un lliurament personal, fins que l'altre gaudeixi i sigui feliç.

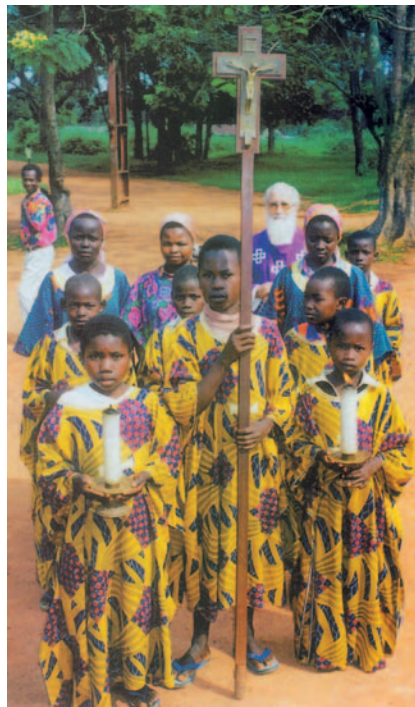
—L'amor ressuscitat ens empeny a conèixer més l'estimat, fins i tot ens capacita per a conèixer-lo millor, guanyant constantment en clari-vidència.

—Perquè l'estimat no és un objecte, sinó un do i un misteri, un abisme format per la presència, en ell, de l'amor de Déu.

—Així, l'amor creix amb el desig de l'altre, però no el desig d'apropiació, sinó de descoberta i contemplació, de gaudi de la seva lluentor, que ens ve per la comunió amb ell.

Només l'amor de Déu roman el mateix sempre. Però en nosaltres genera dinamismes d'amor, cada vegada més profunds i compromesos. Així creix en nosaltres l'amor, normalment descrivint un camí accidentat, d'alts i baixos, claredats i foscos... però en continu ascens vers una plenitud que ja podem albirar.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Cap al segon Sínode de l'Església catòlica a Àfrica

► Benet XVI ha convocat un nou Sínode dels bisbes especial per a les Esglésies locals catòliques del continent africà. Se celebrarà a Roma del 4 al 25 d'octubre i tindrà com a lema «L'Església a Àfrica, al servei de la reconciliació, la justícia i la pau». Com es recordarà, el Sant Pare va lliurar als bisbes del continent africà el *document de treball* d'aquest Sínode especial durant el seu darrer viatge a Camerun i Angola, que realitzà del 17 al 23 de maig d'enguany. En aquest continent viuen actualment 159 milions de catòlics. La foto vol simbolitzar la joventut de l'Església africana, nascuda del testimoni dels missioners, que avui dona mostres d'una gran vitalitat i ja envia missioners a altres continents.

GLOSSA

Ens estimem... gràcies, Senyor!

Un matrimoni amic celebrà les noces d'argent en el marc de l'eucaristia dominical de la seva parròquia, enmig de la seva comunitat. Fou molt participada pels qui habitualment s'hi troben i pels qui hi acudíem responent a la invitació rebuda. Els cants ben escollits, dirigits i cantats; les lectures llegides amb sentit; les pregàries pensades i adients; la renovació del compromís matrimonial, senzilla i sentida; la participació dels fills en diversos moments, còmplice i il·lusionada i una pregària d'acció de gràcies dels esposos: «Gràcies, Senyor, per aquests vint-i-cinc anys. La joia i la felicitat han prevalgut per damunt de les inevitables dificultats o dels moments més tristos. Viscuts junts, els moments de tristors són més breus i lleugers i els de joia més profunds.

»Gràcies, Senyor, pels fills amb què has beneït la nostra unió. Ells han estat i són part central del nostre projecte i ara, cada cop més, engeguen ja els seus propis projectes. Beneeix-los també a ells.

»Gràcies, Senyor, pels nostres pares, germans i altres familiars. Sovint han estat un suport. Alguns ja no hi són, confiïm que descansen amb Tu.

»Gràcies, Senyor, pels amics. Les vicissituds de la vida ens han portat per camins diversos. No sempre hem conreat prou totes les amistats, però no ens ha mancat mai l'alè de perso-

nes amigues. Moments de relació més intensa i períodes de més distància, però amb els anys s'ha anat formant un pòsit magnífic. Alguns ens acompanyeu avui aquí. També alguns han deixat ja aquest món i esperem que frueixin de Vós.

»Gràcies, Senyor, pel treball. No ens ha mancat i ha estat una oportunitat d'unir-nos a la teva obra creadora. També un espai de noves relacions personals i l'espurna de noves amistats.

»Gràcies, Senyor, per la comunitat. Hem sigut un xic nòmades en aquests anys, però sempre hem trobat acollida a l'Església i en les seves comunitats, com avui aquí a la parròquia, on hem pogut recordar i reviure el compromís contret fa vint-i-cinc anys.

»Beneeix, Senyor, el nostre camí, el dels nostres fills i el de tota la nostra família. Beneeix l'amistat i els amics. Beneeix el nostre treball i el nostre lleure. Beneeix la teva Església i aquesta parròquia i a tots els aquí presents. Amén.

Una història conjunta d'amor, Déu present. Saber que l'altre no és teu, tu ets per a l'altre. Veure créixer els fills. Fer-se grans junts i amb els altres. Compartir els temps bons i quan han anat maldades. Demanar perdó. Sempre, tornar a la manera de dir i de fer de Jesús. «Manteniu-vos en el meu amor» (*Jn 15,9*).

Enric Puig Jofra, SJ

La darrera encíclica, en català

► Dins de la col·lecció «Documents del Magisteri», publicada amb el patrocini dels bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya, s'ha publicat la versió catalana de la tercera encíclica de Benet XVI i primera de temàtica social: *La caritat en la veritat*, o *Caritas in veritate*. Actualitza l'ensenyament social de l'Església, especialment el de la *Populorum Progressio* de Pau VI. El llibret, editat per Claret, té 138 pàgines. El preu de venda de cada exemplar és de 4,50 euros.

DIUMENGE XXV DURANT L'ANY

► Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 2,12.17-20)

Els malvats deien: «Posem un parany al just; ens fa nosa i és contrari a tot el que fem; ens retreu que no complim la Llei i que no som fidels a l'educació rebuda. A veure si és veritat això que diu, provem com serà la seva fi. Si realment el just és fill de Déu, Déu el defensarà i el salvarà dels qui el persegueixen. Posem-lo a prova: ultratgem-lo i torturem-lo, a veure si es manté serè; comprovem si sap suportar el mal; condemnem-lo a una mort vergonyosa. Segons diu ell, Déu ja el protegirà.»

► Salm responsorial (53)

R. *El Senyor fa costat als meus defensors.*

Déu poderós, feu-me justícia, / salveu-me, pel vostre nom. / Escolteu la meva súplica, / escolteu les meves paraules. R.

Mireu com s'aixequen contra mi, / amb quina violència em volen la mort. / No pensen en Déu. R.

Però és Déu qui m'ajuda, / i fa costat als meus defensors. / De tot cor oferiré sacrificis, / us lloaré, Senyor, perquè sou bo. R.

► Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 3,16-4,3)

Estimats, on hi ha gelosies i rivalitats, hi ha pertorbació i maldats de tota mena. Però la saviesa que ve de dalt abans que tot és pura; és també pacífica, moderada i dòcil, compassiva i plena de bons fruits, imparcial i sincera. El fruit de la justícia neix de la llavor que els homes pacificadors han sembrat en esperit de pau.

D'on vénen entre vosaltres les lluites i les baralles? No vénen dels desigs de plaer que es conjuren en el vostre cos? Desitgeu coses que no teniu, i per això mateu. Envegeu coses que no podeu aconseguir, i per això lluiteu i us baralleu. Però vosaltres, no teniu perquè no demaneu. O bé demaneu i no rebeu, perquè demaneu malament, amb la intenció de malgastar-ho tot en els plaers.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 9,30-37)

En aquell temps, Jesús i els seus deixebles passaven per Galilea, però Jesús no volia que ho sabés ningú. Instruïa als seus deixebles dient-los: «El Fill de l'home serà entregat en mans dels homes, el mataran i, un cop mort, ressuscitarà al cap de tres dies». Ells no entenien què volia dir, però no gosaven fer-li preguntes. Arribaren a Cafarnaüm. Un cop a casa, els preguntà: «Què discutíeu pel camí?» Però ells callaven, perquè pel camí havien discutit quin d'ells seria el més important. Aleshores s'assegué, cridà els dotze i els digué: «Si algú vol ser el primer, ha de ser el darrer i el servidor de tots». Després féu venir un noi, el posà al mig, el prengué als braços i els digué: «Qui acull un d'aquests nois perquè porta el meu nom, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat».

► Lectura de libro de la Sabiduría (Sb 2,12.17-20)

Se dijeron los impíos: «Acechemos al justo, que nos resulta incómodo: se opone a nuestras acciones, nos echa en cara nuestros pecados, nos reprende nuestra educación errada; veamos si sus palabras son verdaderas, comprobando el desenlace de su vida. Si es el justo hijo de Dios, lo auxiliará y lo librá del poder de sus enemigos; lo someteremos a la prueba de la afrenta y la tortura, para comprobar su moderación y apreciar su paciencia; lo condenaremos a muerte ignominiosa, pues dice que hay quien se ocupa de él.»

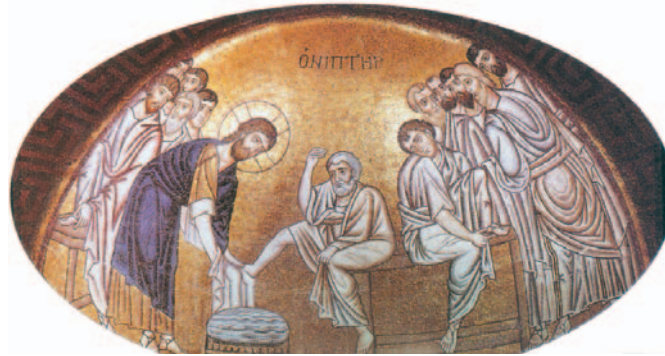
► Salmo responsorial (53)

R. *El Señor sostiene mi vida.*

Oh Dios, sálvame por tu nombre, / sal por mí con tu poder. / Oh Dios, escucha mi súplica, / atiende mis palabras. R.

Porque unos insolentes se alzan contra mí, / y hombres violentos me persiguen a muerte, / sin tener presente a Dios. R.

Pero Dios es mi auxilio, / el Señor sostiene mi vida. / Te ofreceré un sacrificio voluntario, / dando gracias a tu nombre, que es bueno. R.

Jesús, el Messies humil i servidor, renta els peus als seus deixebles. Art bizantí (s. xi). Monestir de Hosios Loukas (Grècia)

► Lectura de la carta del apóstol Santiago (St 3,16-4,3)

Queridos hermanos: Donde hay envidias y rivalidades, hay desorden y toda clase de males. La sabiduría que viene de arriba ante todo es pura y, además, es amante de la paz, comprensiva, dócil, llena de misericordia y buenas obras, constante y sincera. Los que procuran la paz están sembrando la paz, y su fruto es la justicia.

¿De dónde proceden las guerras y las contiendas entre vosotros? ¿No es de vuestras pasiones, que luchan en vuestros miembros? Codiciáis y no tenéis; mataís, ardéis en envidia y no alcanzáis nada; os combatís y os hacéis la guerra. No tenéis, porque no pedís. Pedís y no recibís, porque pedís mal, para dar satisfacción a vuestras pasiones.

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 9,30-37)

En aquel tiempo, Jesús y sus discípulos se marcharon de la montaña y atravesaron Galilea; no quería que nadie se enterase, porque iba instruyendo a sus discípulos. Les decía: «El Hijo del hombre va a ser entregado en manos de los hombres, y lo matarán; y, después de muerto, a los tres días resucitará.» Pero no entendían aquello, y les daba miedo preguntarle. Llegaron a Cafarnaüm, y, una vez en casa, les preguntó: «¿De qué discutíais por el camino?» Ellos no contestaron, pues por el camino habían discutido quién era el más importante. Jesús se sentó, llamó a los Doce y les dijo: «Quien quiera ser el primero, que sea el último de todos y el servidor de todos.» Y, acercando a un niño, lo puso en medio de ellos, lo abrazó y les dijo: «El que acoge a un niño como éste en mi nombre me acoge a mí; y el que me acoge a mí no me acoge a mí, sino al que me ha enviado.»

COMENTARI

Evangelitzar els desitjos

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Ef 4,1-7.11-13 / Sl 18 / Mt 9,9-13 ■ **dimarts**: Esd 6,7-8.12b.14-20 / Sl 121 / Lc 8, 19-21 □ **dimecres**: Esd 9,5-9 / Tb 13,2-8 / Lc 9,1-6 ■ **dijous**: Ag 1,1-8 / Sl 149 / Lc 9,7-9 ■ **divendres**: Ag 1,15b-2,9 / Sl 42 / Lc 9,18-22 ■ **dissabte**: Za 2,5-9.14-15a / Jr 31,10-13 / Lc 9,43b-45 ■ **diumenge** vinent, XXVI durant l'any (lit. hores: 2a setm.): Nm 11,25-29 / Sl 18 / Jm 5,1-6 / Mc 9,38-43. 45.47-48.

Encara que pensem que ens governa la raó, la veritat és que ben sovint el motor que mou la nostra vida són els desitjos. Podem descobrir fàcilment aquesta afirmació observant, per sorpresa, les nostres reaccions quan prenem una decisió. Hi ha desitjos que obren futur i llibertat a la nostra vida i al bé comú, però n'hi ha d'altres que ens bloquegen, ens fan mal i pertorben la comunitat.

Un dels desitjos més malignes és la lluita de poder descontrolada. Aquest desig que està present a les nostres vides, sempre de ma-

nera molt subtil i descaradament en algunes circumstàncies, ens fa força mal perquè tergiversa la veritat, dificulta la comunicació i, en definitiva, ens aïlla els uns dels altres. Aleshores, hi ha uns pocs que *van escalant*, però deixant molta gent pel camí, perquè pensen que la veritat no existeix, o bé no té força.

En canvi quan, a la llum de l'evangeli, anem controlant l'afany de poder en la mesura del possible, reben *la saviesa que ve de dalt... pura, pacífica, moderada, dòcil, compromesa, plena de bons fruits, im-*

parcial, sincera... Potser no escalam el poder, però gaudirem de la joia de viure i, a més, fruïrem del veritable poder creatiu de la llibertat.

Val la pena pensar en la saviesa amagada en l'expressió evangèlica «qui vulgui ser el primer ha de ser el darrer i el servidor de tots». Això no porta a escalar el poder. No cal fer-ho, perquè hom ja té el poder a dins i el frueix de veritat.

Ens convé, doncs, deixar evangelitzar els nostres desitjos profunds.

Ramon Prat i Pons

LA TRANSMISSIÓ DE LA FE AVUI

L'essència del cristianisme: l'imprescriptible cristià

Des de fa dos mil anys, d'una manera explícita o implícita, la qüestió de l'essència del cristianisme o de l'imprescriptible cristià —és a dir, allò cristià que no pot prescriure, que no pot extingir-se— no ha deixat de plantejar-se en el si de les comunitats cristianes.

Referir-se a l'imprescriptible cristià significa evocar alguna cosa que sempre que, en un aquí i ara concrets, hi hagi predicació evangèlica, hi serà present, i no d'una manera accidental, sinó com a criteri fonamental i decisiu. És a dir, que si aquesta cosa no hi és present i activa no hi haurà cristianisme.

Allò que no pot prescriure en el cristianisme, la seva essència, és Déu, o, millor encara, el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, la seva trobada i les respostes ètiques concretes a la seva presència i a les seves crides en l'espai i en el temps dels éssers humans, la seva experiència en la vida quotidiana dels cristians.

D'ençà de l'Encarnació del Fill de Déu, Déu es fa trobadís en la Història a través de les respostes als interrogants i als reptes que són inherents a les nostres va-

riades i sovint caòtiques *històries* d'homes i de dones finits i contingents, situats en una existència plena d'ambigüitat.

En un temps de desconcert ideològic i de crisis de les transmissions, cal centrar-se en el que un creu honestament que constitueix el moll de la qüestió: que Crist continua present en el món d'aquestes dues maneres, sobretot:

—per mitjà de la vida, la mort i la resurrecció del Senyor (l'Eucaristia i els altres sagraments i la Paraula de Déu),

—i per mitjà de la vivència en la vida quotidiana de l'imprescriptible cristià que és l'exercici, sempre deficient, d'intentar viure i morir amb els mateixos sentiments de Nostre Senyor Jesucrist (Fl 2,5), és a dir, la predisposició a esdevenir pròxim, pròisme, a apropar-nos als altres, sobretot als allunyats, bandejats, rebutjats i explotats del món.

P. Lluís Duch, monjo de Montserrat

(*La crisi de la transmissió de la fe,*

Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2007)

Lo tenía todo...

RL. Stevenson (1850-1894), literato anglès, de fe cristiana, enfermo de tuberculosis, escribió una novela en la que narra que un hombre se ha hecho rico. Construye una señorial casa en una isla del Pacífico, frente al mar. Se casa con una mujer bella y amable. Se siente contento y feliz. Para sus adentros se dice: «Lo tengo todo para que la vida transcurra en paz y ventura el resto de mis días».

Una noche, antes de acostarse, toma un baño. El criado chino lo oye cantar. De pronto... silencio. El criado le dice: «¿Le ocurre algo?». El dueño le ordena que se vaya a dormir. Nadie puede ayudarle... Al desnudarse, ha descubierto en su cuerpo una manchita pálida... ¡Tiene lepra!

De golpe toda su vida ha cambiado. Ahora carece de interés saberse rico, con una casa en un lugar paradisíaco, y su matrimonio desaparece: su mujer pertenece a la casta de las personas sanas y en lo sucesivo, inaccesible para un leproso. Estamos en la época del apóstol de los leprosos, el heroico P. Damián de Veuster, que será canonizado el día 11 del mes de octubre.

Gabriela Mistral, Premio Nobel, mujer católica, escribió en *El Himno cotidiano*: «Y que por fin, mi siglo engreído / en su grandeza material, / no me deslumbre hasta el olvido / de que soy barro y soy mortal».

J. M. Alimbau

SANTORAL

20. ✚ Diumenge XXXV durant l'any. Sants Andreu Kim Taegon, prev., Pau Chong Hasang i altres companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.

21. Dilluns. Sant Mateu o Leví, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excobrador d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers. Santa Ifigènia, vg.; santa Celina, vg.

22. Dimarts. Sant Maurici (o Mori), venerat a Suïssa, i altres companys, mrs.; santa Digna, vg. i mr.; sant Fèlix IV, papa (526-530).

23. Dimecres. Santa Tecla, vg. i mr., associada a sant Pau, venerada a Selèucia i patrona de Tarragona; sant Andreu, mr.; sant Lli o Linus, papa (tos-

cà, 67-76) i mr. sant Pius de Pietrelcina (pare Pio), prev. caputxí.

24. Dijous. Mare de Déu de la Mercè (s. XIII), patrona de Barcelona (ciutat i arxidiòcesi, 1868; festa de precepte a Barcelona ciutat); sant Gerard o Grau, bisbe; sant Pacífic, prev. franciscà; beat Marc Criado, prev. trinitari.

25. Divendres. Sant Dalmau Moner (1291-1341), rel. dominicà, de Santa Coloma de Farners (Selva). Mare de Déu de la Misericòrdia (Reus); santa Aurèlia, vg.

26. Dissabte. Sants Cosme i Damià (anomenats *els sants metges*), germans bessons mrs. de Síria, patrons dels metges i els farmacèutics; sant Nil, abat; santa Justina, vg. i mr.

ENTREVISTA

JOSEP-ENRIC PARELLADA

Nou alè per a la vida cristiana

Del 22 al 24 de setembre se celebra al Santuari de la Mare de Déu de la Cabeza, a Andújar (Jaén), el XII Encuentro de Santuarios de España. Aquesta trobada coincideix amb l'any jubilar d'Andújar, concedit amb motiu del centenari de la coronació canònica de la santa imatge d'aquesta localitat andalusa. El P. Josep-Enric Parellada, OSB, és, des de fa prop de quatre anys, director del Departament de Pastoral de Santuaris, Pelegrinatges i Pietat Popular de la CEE. El P. Parellada, que ha estat durant 15 anys —en dos períodes— rector del Santuari de Montserrat, afirma que existeix una rica pluralitat d'expressions religioses en els nombrosos santuaris que poblen la geografia espanyola.

Quin serà el tema de reflexió de la trobada d'Andújar?

En aquesta ocasió tractarem un tema que és molt important tant en la vida dels santuaris com en la dinàmica dels pelegrinatges. Els uns i els altres són espais i camins per celebrar i viure la fe. Aquesta, la fe, viscuda durant el camí o en el santuari s'expressa fonamentalment a través de les celebracions litúrgiques, de la pregària i del compromís envers els germans durant el camí, en l'estada al santuari i en retornar a casa.

Es pot dir que els pelegrinatges van en augment o que se s'estan utilitzant des d'un punt de vista més turístic?

Certament, els pelegrinatges van en augment, tant a nivell individual, —pensi's en el camí de Sant Jaume—, com a nivell col·lectiu per mitjà de parròquies, arxiprestats i fins i tot diòcesis. El pelegrinatge a un santuari pot ser un moment important en l'àmbit personal o comunitari per tal de reprendre amb nou alè la vida cristiana. A voltes, però, s'hi barregen alguns elements que serien més de caire turístic que poden arribar a desvirtuar-ne el sentit. Per això és molt important que la preparació del pelegrinatge es faci sempre d'acord amb els responsables del santuari d'acollida.

Quina és la missió del seu Departament de la CEE?

Fonamentalment, una missió de comunió, ja que cada Església particular té una vida pròpia i també la tenen cadascun dels àmbits pastorals que formen el Departament. La comunió es tradueix a posar a l'abast de tothom materials, espais de reflexió i de diàleg i en la creació d'espais de fraternitat entre els diversos responsables.

Òscar Bardají i Martín

PSICOLOGIA DE LA FAMILIA

Los padres, primeros maestros de gramática

¿No lo sabía usted? Los padres somos los primeros maestros de gramática que tendrá nuestro vástago. El lenguaje es el mejor juguete que podemos darle a un hijo. Él pronto advertirá las inmensas posibilidades

de las palabras, que le permitirán comunicarse con otros, establecer contacto con el entorno y, lo que es más importante, organizar su propio pensamiento.

En la actualidad sabemos que las conexiones neurológicas se forman muy temprano en el cerebro del niño, y sus neuronas están esperando, literalmente, experiencias para determinar cómo hacer las conexiones. También sabemos que los niños ya han aprendido los sonidos que componen su lengua materna a los seis meses de vida.

Es interesante comprobar que todos los padres, y especialmente las madres, siguen un código o reglamento preestablecido cuando se comunican con sus hijos.

Aunque la gran mayoría de las madres no son conscientes de las modificaciones que hacen en su lenguaje cuando se dirigen a su hijo, en realidad, la función de ese lenguaje materno es enriquecer y estimular el conocimiento del niño. Por ejemplo, la madre utiliza gran cantidad de frases interrogativas, para, de esta forma, provocar abundantes respuestas en el retoño. Lo más sorprendente es que esta forma de actuar de las madres es extensible a cualquier mujer, aunque no tenga hijos.

Los padres varones actúan de manera similar, pero no lo hacen tan bien como las madres. «La condición para que alguien hable es que le hablen —escribió Julián Marías—. Antes al niño pequeño le hablaban muchos. Ahora casi todos trabajan y escatiman su presencia y su palabra. El resto se invierte en ver la televisión».

Dr. Paulino Castells

(*Psicología de la familia,* Ed. Ceac, Barcelona 2008)

AGENDA

CRÒNICA

Sant Llorenç a Sant Feliu de Llobregat. El passat 10 d'agost va ser la festa del titular de la catedral i es va aprofitar aquesta diada per a fer efectiu el relleu del rector de la parròquia i encarregat de la catedral, que des d'aleshores és Mn. Jordi d'Arquer. La celebració va ser presidida pel bisbe Agustí i concelebrada per diversos capellans de l'arxiprestat i de tot el bisbat. Durant l'eucaristia es va fer menció en diversos moments al tancament de l'any jubilar de sant Llorenç que ha commemorat durant aquest any el 1750è aniversari del seu martiri.

53è Capítol General de les Germanes de la Caritat Dominiques de la Presentació. Aquesta congregació religiosa està present a la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat amb una comunitat a La Torre de Claramunt. Durant aquest estiu, del 17 de juliol al 21 d'agost han realitzat el seu Capítol General, amb la presència de delegades de les diverses províncies de tot el món. El dia 27 de juliol va ser reelegida com a superiora general Sor Monique Colrat, op, i el nou consell general ha quedat format per les germanes Maria Leonor Charria i Rosario Amelia Garcés, colombianes; Reetha Meche-

ry, de l'Índia; Joanna Fernandes, dels EUA; la mexicana Teresa Rodríguez i l'espanyola Maria Escayola.

AGENDA

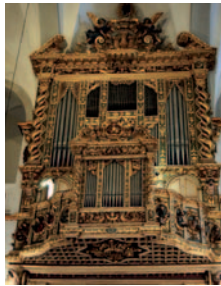
Inauguració del curs al Seminari Conciliar. El proper dimarts, 22 de setembre, tindrà lloc l'inici de curs per als seminaristes de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat, amb la presència dels bisbes d'aquestes diòcesis, que celebraran l'eucaristia i compartiran a continuació el sopar amb els estudiants i formadors.

Pelegrinatge de l'Hospitalitat de Lourdes. Del 24 al 28 de setembre tindrà lloc l'edició 147 d'aquest pelegrinatge al santuari marià francès. Com en altres ocasions, el bisbe Agustí s'hi sumarà també, concretament els dies 26 i 27.

Jornades de formació missonera. Les delegacions de Missions de Catalunya i Balears us convidem a un dissabte d'estudi del tema «Missió i Justícia» que tindrà lloc el dia 26 de setembre a la casa de la Sagrada Família de Vallvidrera. Inscripcions: Tel. 932 701 014. A/e: ddmissions5112@arqbcn.org.

CULTURA

Concert d'orque a Sitges. 27 de setembre, 18 h. Els amics de l'orque de Sitges organitzen aquest concert a càrrec d'Enrico Viccardi (Como, Itàlia). Parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla, Sitges.

ESGLÉSIA DIOCESANA

FENT BALANÇ DE L'OBJECTIU DIOCESÀ 08-09

La pastoral obrera del nostre bisbat en aquest temps de crisi

El que creiem i vivim, això us anunciem (1Jo 1). Aquest pensament de la carta de sant Joan està inspirant el treball comú de les parròquies, dels moviments, dels cristians i cristianes del nostre bisbat de Sant Feliu de Llobregat. No és un lema allunyat de les preocupacions que està vivint el món obrer en aquests temps de crisi econòmica i social. En efecte: en què i en Qui creiem? Què estem procurant viure? Què i a Qui volem anunciar? Creiem en un gran projecte de món just, d'amor solidari i eficaç per a tothom i sobretot per als qui més pateixen les conseqüències colpidores d'aquesta crisi. Creiem en un Déu profundament afectat i interessat per les angúnies dels seus fills i filles i de tot el seu poble. Creiem i procurem viure una fe que té la seva pedra de toc en la manera de tractar els germans, com ens recorda la mateixa carta de sant Joan: «Ja que Déu ens ha estimat primer, estimem també nosaltres. Si algú afirmava: "Jo estimo Déu", però no estima el seu germà, seria una mentider, perquè el qui no estima el seu germà que veu, no pot estimar Déu, que no veu. Aquest és el manament que hem rebut de Jesús: qui estima Déu, també ha d'estimar el seu germà» (1Jo 4,19-21).

Des de l'Equip de Pastoral Obrera de la nostra diòcesi hem volgut estar molt atents a aquest «sagrament del germà», i hem enfocat el treball de l'any recollint la vida i el patiment dels treballadors, dels immigrants, dels aturats, i preguntant-nos «com podem fer front a la crisi?». D'aquesta manera pensem que també aquest àmbit de la pastoral diocesana s'afegeix a allò que tot el bisbat viu quan es va plantejar el treball del curs entorn de la vivència dels SAGRAMENTS com a CELEBRACIÓ i VIDA. Ara, de cara al nou curs, més centrats en l'anunci i la comunicació de la fe, tindrem també un important punt de referència en la recent encíclica del papa Benet centrada precisament en la caritat i molt especialment en la seva dimensió social.

Equip de Pastoral Obrera

ECO DE LA PALABRA

Variaciones sobre el amor resucitado (XX)

Por lo que venimos diciendo, así como la vida sobre la tierra no puede subsistir sino bajo la influencia de la luz del sol, así el amor resucitado no puede permanecer en nosotros, si no es bajo la mirada amorosa de Dios. Y como esta mirada no se agota ni se cansa, es eterna, nosotros podemos seguir amando. Y aunque, según dicen, la vida del sol es limitada (dicen que puede perder un 10% en 6.000 millones de años), no así la mirada amorosa de Dios, que no se extinguirá, aunque el sol se apague.

Pero no sólo nos preocupa permanecer, sino también crecer en el amor. Porque sabemos que el amor, como la santidad, si no crece, muere. El amor «inmóvil», además de ser un aburrimiento, no puede ser verdadero amor. La estabilidad en el amor no es inmovilidad.

Hemos aprendido muchas cosas sobre el amor en el contacto con parejas. Asistí a una boda, en la cual el novio añadió a la fórmula de consentimiento establecida estas palabras: «mientras el amor dure...» Naturalmente, aquel supuesto amor no duró más de un año y medio y el matrimonio pronto se rompió. Por el contrario, oí explicar a un padre de familia, que llevaría ya más de doce

años casado, que vivía el amor a su esposa todos los días «como si fuera un nuevo estreno», como si cada día estrenase el amor. ¿Es eso posible?

Siempre nos impactan las palabras de san Pablo:

Pido en oración que aumente más y más vuestro amor, y que alcancéis mucha sabiduría y entendimiento en todo, para saber escoger siempre lo mejor. Así podréis vivir una vida limpia y no habrá nada que reprocharos cuando Cristo regrese; pues entonces presentaréis una abundante cosecha de buenas acciones gracias a Jesucristo, para honra y gloria de Dios. (Fil 1,9-11)

Solemos decir que el amor depende del conocimiento: amamos cuando captamos el bien o la belleza del otro y gozamos con su posesión. Según este principio, llegado el momento en el cual creemos conocer perfectamente el otro y que hemos gozado de su atractivo, el amor pierde ya toda novedad y cae en el tedio, posiblemente hasta morir. El amor resucitado es otra cosa. Como da a entender san Pablo, el amor no sólo nace del conocimiento y el disfrute del otro,

sino que también (sobre todo) es una fuerza de conocimiento y descubrimiento del otro y una entrega personal, hasta que el otro goce y sea feliz.

—El amor resucitado nos estimula a conocer más el amado, incluso nos capacita para conocerlo mejor, ganando constantemente en clarividencia.

—Porque el amado no es un objeto, sino un don y un misterio, un abismo formado por la presencia, en él, del amor de Dios.

—Así, el amor crece con el deseo del otro, pero no el deseo de apropiación, sino de descubrimiento y contemplación, de goce de su resplandor, que nos viene por la comunión con él.

Sólo el amor de Dios permanece el mismo siempre. Pero en nosotros genera dinamismos de amor, cada vez más profundos y comprometidos. Así crece en nosotros el amor, normalmente describiendo un camino accidentado, de altibajos, claridades y oscuridades... pero en continuo ascenso hacia una plenitud que ya podemos intuir.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat